

Sygn. akt II CSK 123/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.
przeciwko P. Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3.600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego P. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 czerwca 2015 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania: „czy dla uznania, że dany podmiot posiada legitymację czynną do dochodzenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu niezbędne jest ustalenie, że wstąpił on w prawa dotychczasowego podwynajmującego czy też wystarczające jest ustalenie, że powód bezpośrednio z właścicielem nieruchomości zawarł nową umowę najmu i na tej podstawie może dochodzić od pozwanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych

podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Sformułowane w skardze pytanie nie spełnia wymagań stawianych zagadnieniom prawnym. Należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200).

Odnosząc te uwagi do przedstawionego w skardze pytania, należało stwierdzić, że miało ono charakter ogólny i nie stanowiło pytania do rozstrzygnięcia, ale pytanie do uzupełnienia - o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepełnione analizą stanu faktycznego sprawy nie zawierało ponadto argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

Odnosząc się - tylko ubocznie ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - do podniesionych w skardze zarzutów naruszenia prawa procesowego należało stwierdzić, że zarzuty te odnosiły się bezpośrednio do postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a zatem nie mogły stanowić podstaw skargi kasacyjnej, która jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniom Sądu drugiej instancji (398¹ § 1 k.p.c.). W tym zakresie skarga została zatem oparta na niedopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym zarzutach. Wskazać ponadto trzeba, że podniesione

w skardze zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a zatem dotyczące oceny dowodów i ustalenia faktów są w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek strony powodowej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).